

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 135

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 22 februarie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECRETE		
251.	— Decret privind trecerea în rezervă a unui general-maior cu două stele din Ministerul Apărării Naționale	2
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 690 din 24 noiembrie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor capitolului I — <i>Acordul de recunoaștere a vinovăției</i> din titlul IV — <i>Proceduri speciale</i> al părții speciale a Codului de procedură penală și, în mod special, a dispozițiilor art. 480 și art. 485 alin. (1) lit. b) din același cod.....	2–6
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
1.246/2016.	— Ordin al ministrului mediului, apelor și pădurilor privind aprobarea Planului de management și a Regulamentului Parcului Natural Vânători Neamț și al siturilor Natura 2000 ROSCI0270 Vânători Neamț și ROSPA0107 Vânători Neamț	7
ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DÔMENIUL ENERGIEI		
10.	— Ordin privind modificarea și completarea Metodologiei de stabilire a venitului reglementat, a venitului total și a tarifelor reglementate pentru activitatea de transport al gazelor naturale, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 32/2014	8–9
ACTE ALE CASEI NAȚIONALE DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE		
51.	— Ordin pentru modificarea anexei nr. 1 la Ordinul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 71/2016 privind aprobarea coordonatorilor naționali și a atribuțiilor acestora în vederea coordonării tehnice și metodologice pentru implementarea programelor naționale de sănătate curative	9
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE		
	Decizia nr. 2 din 25 ianuarie 2017 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală).....	10–16

D E C R E T E

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind trecerea în rezervă a unui general-maior cu două stele din Ministerul Apărării Naționale

În temeiul prevederilor art. 94 lit. b) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale Legii nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Legii nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere propunerea ministrului apărării naționale,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — La data de 28 februarie 2017, domnul general-maior cu două stele Manci *Vasile* Ioan trece în rezervă.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
SORIN MIHAI GRINDEANU

București, 21 februarie 2017.
Nr. 251.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A N r. 690 din 24 noiembrie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor capitolului I — *Acordul de recunoaștere a vinovăției* din titlul IV — *Proceduri speciale* al părții speciale a Codului de procedură penală și, în mod special, a dispozițiilor art. 480 și art. 485 alin. (1) lit. b) din același cod

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor capitolului I din titlul IV al părții speciale a Codului de procedură penală, cu privire la acordul de recunoaștere a vinovăției, în ansamblul său, și, în mod special, a dispozițiilor

art. 479, art. 482 lit. h) și art. 485 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ministerul Public în Dosarul nr. 2.062/284/2015 al Judecătoriei Răcari, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 80 D/2016.

2. La apelul nominal răspunde Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Judecătoria Răcari, prin doamna procuror Mihaela Ioana Georgescu, lipsind cealaltă parte. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorului excepției, care pune concluzii de admitere a excepției. Referitor la admisibilitatea excepției de neconstituționalitate, se arată că aceasta îndeplinește condițiile prevăzute la art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, întrucât a fost invocată în fața unei instanțe judecătorești, respectiv Judecătoria Răcari, are ca obiect o dispoziție dintr-o lege, respectiv din Codul penal, care era în vigoare în momentul invocării excepției, în forma supusă controlului de constituționalitate, are legătură cu soluționarea cauzei, aceasta

având ca obiect încuviințarea unui acord de recunoaștere a vinovăției încheiat de autorul excepției, și a fost ridicată de procurorul de ședință. Pe fond, se arată că acordul de recunoaștere a vinovăției este o grefă preluată din sistemul de drept anglo-saxon în sistemul de drept european, grefă incompatibilă cu legislația românească, ce încalcă dispozițiile Legii fundamentale. Se face trimitere la modalitatea de reglementare a instituției acordului de recunoaștere a vinovăției în sistemul de drept anglo-saxon, mai exact în Regatul Unit, Statele Unite ale Americii și statele membre ale Commonwealth, state în care acest acord este privit ca o formă de schimb voluntar, convenabilă ambelor părți implicate, dar în care instituția analizată este amplu criticată pentru neajunsul de a putea avea ca efect condamnarea unor persoane nevinovate, însă în privința cărora există indicii minime că ar putea fi vinovate de săvârșirea unor infracțiuni. De asemenea, se face referire la modalitatea de reglementare a acordului de recunoaștere a vinovăției în Franța și în Italia și se conchide că această instituție este aplicabilă, în statele membre ale Uniunii Europene în care există, doar în cazul infracțiunilor ușoare, aspect de care nu s-a ținut cont cu ocazia reglementării acordului de recunoaștere a vinovăției în România. Se arată că, potrivit legislației românești, la data invocării excepției, acordul de recunoaștere a vinovăției putea fi încheiat în cazul unor pedepse a căror limită specială maximă era de 7 ani, limită ce a fost înlocuită, ulterior, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016, cu cea de 15 ani. Se susține că, astfel, marea majoritate a infracțiunilor cercetate de organele de urmărire penală cad sub incidența acordului de recunoaștere a vinovăției. În plus, după modificarea instituției criticate prin ordonanța de urgență anterior referită, inculpatul beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor speciale de pedeapsă, în cazul pedepsei închisorii, și de reducerea cu o pătrime a acestor limite, în cazul pedepsei amenzii. În acest fel, legiuitorul a remediat neajunsul legislativ semnalat în momentul invocării excepției de neconstituționalitate. Cu toate acestea, se arată că, așa cum Curtea Constituțională a statuat, în mod constant, în jurisprudența, spre exemplu, prin Decizia nr. 1.221 din 12 noiembrie 2008, chiar dacă textul de lege criticat a suferit modificări legislative, sunt supuse controlului de constituționalitate și legile, ordonanțele și dispozițiile din legi sau din ordonanțe, ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare. Prin urmare, o eventuală respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate ar pune părțile în imposibilitatea de a beneficia de efectele deciziei Curții Constituționale. Se subliniază faptul că, în acest caz, inculpatul din cauza în care a fost invocată prezenta excepție nu va beneficia de reducerea cu o treime a limitelor speciale ale pedepsei, în condițiile încheierii acordului de recunoaștere a vinovăției anterior intervenției legislative anterior menționate, la fel ca și inculpații care încheie acorduri ulterior acestor modificări legislative, ajungând să fie discriminat în raport cu aceștia din urmă. Se conchide că textul criticat încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 și art. 21 alin. (3), precum și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Se mai arată că, deși se permite instanței să respingă acordul de recunoaștere a vinovăției atunci când constată că soluția la care s-a ajuns prin încheierea acordului între procuror și inculpat este nejustificat de blândă, instanța nu are dreptul de a proceda în mod similar când soluția stabilită prin acord este prea aspră prin raportare la fapta săvârșită și la condițiile comiterii acesteia. Se susține că acesta este un alt motiv pentru care textele criticate contravin dispozițiilor constituționale și convenționale mai sus enumerate. Se mai susține că acestea contravin prevederilor art. 1 alin. (4) din Constituție, întrucât dau posibilitatea procurorului să se subroge în atribuțiile judecătorului, dându-i posibilitatea să

analizeze probatoriul și de a stabili cuantumul pedepsei și modalitatea de executare a acesteia, judecătorului fiindu-i impus să achieseze la pedeapsa negociată.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca inadmisibilă. Se arată că aspectele invocate în susținerea excepției nu vizează constituționalitatea textelor criticate, ci istoricul și modalitatea de reglementare a instituției acordului de recunoaștere a vinovăției în diferite sisteme de drept. Se arată că dispozițiile legale criticate au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, prin raportare la critici similare, instanța de contencios constituțional pronunțând, în acest sens, Decizia nr. 53 din 16 februarie 2016, prin care a statuat că neconstituționalitatea textului criticat nu poate fi dedusă din compararea regimului juridic al acordului de recunoaștere a vinovăției cu cel al recunoașterii învinuirii în cursul judecății, întrucât premisele reglementării modului de stabilire a pedepsei în cele două situații procesuale sunt diferite. Se susține că, în cazul acordului de recunoaștere a vinovăției, procurorul și inculpatul pot să cadă de acord asupra cuantumului pedepsei, inculpatul având, astfel, o certitudine cu privire la acest cuantum, pe când, în cazul procedurii recunoașterii învinuirii, chiar și în urma reducerii cu o treime a cuantumului pedepsei închisorii, aceasta este stabilită, în mod unilateral de către instanță. Se observă că, de altfel, ulterior sesizării Curții Constituționale cu prezenta excepție de neconstituționalitate, legiuitorul a modificat instituția acordului de recunoaștere a vinovăției, potrivit criticilor formulate de autorul excepției. Cu privire la critica referitoare la art. 485 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, se arată că este pusă în evidență, de fapt, o lacună legislativă, și anume imposibilitatea judecătorului de a cenzura acordul de recunoaștere a vinovăției și în ipoteza în care apreciază că pedeapsa este mult prea severă. Se susține că nici acesta nu este un aspect de neconstituționalitate și că, pentru reglementarea sa, legiuitorul a avut în vedere împrejurarea că, atâta vreme cât inculpatul a fost de acord cu cuantumul pedepsei stabilit prin acord, este pur speculativ să se aprecieze că acest cuantum este prea mare, pentru a fi cenzurat. Se mai arată că susținerea potrivit căreia încheierea acordului de recunoaștere a vinovăției se face conform unor criterii de avere reprezintă un alt aspect de domeniul interpretării și aplicării legii. În fine, referitor la neconstituționalitatea reglementării în Codul de procedură penală a instituției acordului de recunoaștere a vinovăției, se arată că aceasta este opțiunea legiuitorului, exprimată conform politicii sale penale, în marja de apreciere prevăzută la art. 61 din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 12 noiembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 2.062/284/2015, **Judecătoria Răcari a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor capitolului I din titlul IV al părții speciale a Codului de procedură penală, cu privire la acordul de recunoaștere a vinovăției, în ansamblul său, și, în mod special, a dispozițiilor art. 479, art. 482 lit. h) și art. 485 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală**, excepție invocată de Ministerul Public, într-un dosar având ca obiect soluționarea unei cauze penale, în care, între autorul excepției și Parchetul de pe lângă Judecătoria Răcari a fost încheiat un acord de recunoaștere a vinovăției.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile art. 480 din Codul de procedură penală nu prevăd obligativitatea stabilirii cuantumului pedepsei, în cazul acordului de recunoaștere a vinovăției, prin raportare la limitele speciale de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea cu privire la care

este încheiat acest acord reduse cu o treime, fiind, astfel, în discordanță cu dispozițiile art. 374 alin. (4) și art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, care prevăd reducerea obligatorie a acestor limite cu o treime, în cazul în care inculpatul recunoaște învinuirea și solicită ca judecata să aibă loc pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale. Se arată că dispozițiile legale criticate pot genera situația în care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă mult mai grea în cazul încheierii unui acord de recunoaștere a vinovăției, față de pedeapsa ce i-ar putea fi aplicată în cazul recunoașterii învinuirii, cu toate că, în cadrul ambelor proceduri, acesta recunoaște faptele reținute în sarcina sa de organele de urmărire penală. Pentru aceste motive, se susține că legiuitorul a reglementat un regim juridic diferit pentru persoane aflate în situații juridice similare, cu consecința încălcării principiului egalității în drepturi, prevăzut la art. 16 din Constituție, dar și a dispozițiilor art. 124 alin. (2) din Legea fundamentală referitoare la înfăptuirea justiției.

7. Se susține, totodată, încălcarea prin prevederile art. 485 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală a normelor constituționale anterior menționate, precum și ale prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil, întrucât acestea permit instanței judecătorești să respingă acordul de recunoaștere a vinovăției, în condițiile în care apreciază că soluția stabilită este nejustificat de blândă în raport cu gravitatea infracțiunii sau cu pericolozitatea infractorului, dar nu permit acesteia să procedeze în mod similar în cazul în care constată că soluția astfel stabilită este extrem de severă, în raport cu aceiași factori.

8. Referitor la prevederile capitolului I din titlul IV al părții speciale a Codului de procedură penală, în ansamblul său, se susține că acestea au determinat apariția la nivelul parchetelor a unei practici judiciare neunitare. Se arată că anumite parchete procedează la stabilirea pedepselor, cu ocazia încheierii acordului de recunoaștere a vinovăției, luând în calcul, în mod exclusiv, posibilitățile financiare ale inculpatului. Prin urmare, se arată că acestea aplică pedeapsa amenzii, în cazul în care inculpatul dispune de resursele materiale necesare pentru a plăti respectiva sumă de bani, sau trimit în judecată, prin emiterea rechizitoriului, în situația contrară, urmând ca instanța să pronunțe o pedeapsă cu închisoarea, cu suspendarea condiționată a executării acesteia, sau o pedeapsă care să fie executată sub supraveghere.

9. **Judecătoria Răcari** apreciază că dispozițiile capitolului I din titlul IV al părții speciale a Codului de procedură penală, ce reglementează acordul de recunoaștere a vinovăției, în ansamblul său, nu sunt de natură a încălca prevederile art. 16 alin. (1) și ale art. 124 alin. (2) din Constituție și că faptul generării de către acestea a unei practici judiciare neunitare la nivelul parchetelor nu reprezintă un aspect de neconstituționalitate. Pentru acest motiv, verificarea acestor aspecte nu este de competența Curții Constituționale, ci de competența Înaltei Curți de Casație și Justiție.

10. Se susține, în schimb, că dispozițiile art. 479 și art. 482 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale prin raportare la prevederile art. 16 alin. (1) și art. 124 alin. (2) din Legea fundamentală, întrucât nu există niciun argument juridic care să justifice reglementarea de către legiuitor, în cazul acordului de recunoaștere a vinovăției, a unui regim sancționator diferit față de cel prevăzut în cazul recunoașterii învinuirii. Se mai arată că prevederile art. 485 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale întrucât nu permit judecătorului să respingă acordul de recunoaștere a învinuirii atunci când constată că pedeapsa stabilită este nejustificat de severă în raport cu gravitatea faptelor săvârșite și cu pericolozitatea infractorului, încălcând în acest fel, dispozițiile constituționale referitoare la independența judecătorilor, care

sunt, astfel, lipsiți de posibilitatea de a individualiza pedeapsa stabilită, prin aplicarea prevederilor art. 74 din Codul de procedură penală.

11. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

12. **Guvernul** opinează că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă și, în subsidiar, neîntemeiată. Se face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 99 din 13 februarie 2007, despre care se apreciază că este aplicabilă *mutatis mutandis* și în prezenta cauză, arătându-se că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă. Pe de altă parte, se face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 726 din 29 octombrie 2015, despre care, de asemenea, se arată că este aplicabilă, în mod corespunzător, și în prezenta cauză, motiv pentru care excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

13. **Avocatul Poporului** apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât argumentele aduse în susținerea acesteia vizează modificarea și completarea dispozițiilor legale criticate.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, conform încheierii de sesizare, dispozițiile capitolului I din titlul IV al părții speciale a Codului de procedură penală, cu privire la acordul de recunoaștere a vinovăției, în ansamblul său, și, în mod special, a dispozițiilor art. 479, art. 482 lit. h) și art. 485 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală. Din analiza excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că sunt criticate, în realitate, prevederile capitolului I — *Acordul de recunoaștere a vinovăției* din titlul IV — *Proceduri speciale* al părții speciale a Codului de procedură penală și, în mod special, dispozițiile art. 480 și art. 485 alin. (1) lit. b) din același cod.

17. Dispozițiile art. 480 și art. 485 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală aveau, la data invocării excepției de neconstituționalitate, următorul cuprins:

— Art. 480: „(1) *Acordul de recunoaștere a vinovăției se poate încheia numai cu privire la infracțiunile pentru care legea prevede pedeapsa amenzii sau a închisorii de cel mult 7 ani.*

(2) *Acordul de recunoaștere a vinovăției se încheie atunci când, din probele administrate, rezultă suficiente date cu privire la existența faptei pentru care s-a pus în mișcare acțiunea penală și cu privire la vinovăția inculpatului. La încheierea acordului de recunoaștere a vinovăției, asistența juridică este obligatorie;*

— Art. 485 alin. (1) lit. b): „(1) *Instanța, analizând acordul, pronunță una dintre următoarele soluții: [...] b) respinge acordul de recunoaștere a vinovăției și trimite dosarul procurorului în vederea continuării urmăririi penale, dacă nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 480—482 cu privire la toate faptele reținute în sarcina inculpatului, care au făcut obiectul acordului, sau dacă apreciază că soluția cu privire la care s-a ajuns la un*

acord între procuror și inculpat este nejustificat de blândă în raport cu gravitatea infracțiunii sau pericolozitatea infractorului.”

18. Ulterior invocării excepției de neconstituționalitate, prin art. II pct. 120—122 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 23 mai 2016, dispozițiile art. 480 și art. 485 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală au fost modificate, având, în prezent, următorul cuprins:

— Art. 480: „(1) *Acordul de recunoaștere a vinovăției se poate încheia numai cu privire la infracțiunile pentru care legea prevede pedeapsa amenzii sau a închisorii de cel mult 15 ani.*

(2) *Acordul de recunoaștere a vinovăției se încheie atunci când, din probele administrate, rezultă suficiente date cu privire la existența faptei pentru care s-a pus în mișcare acțiunea penală și cu privire la vinovăția inculpatului. La încheierea acordului de recunoaștere a vinovăției, asistența juridică este obligatorie.*

(3) — *Abrogat*

(4) *Inculpatul beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei închisorii și de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei amenzii. Pentru inculpații minori se va ține seama de aceste aspecte la alegerea măsurii educative; în cazul măsurilor educative privative de libertate, limitele perioadelor pe care se dispun aceste măsuri, prevăzute de lege, se reduc cu o treime.”;*

— Art. 485 alin. (1) lit. b): „(1) *Instanța, analizând acordul, pronunță una dintre următoarele soluții: [...]*

b) respinge acordul de recunoaștere a vinovăției și trimite dosarul procurorului în vederea continuării urmăririi penale, dacă nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 480—482 cu privire la toate faptele reținute în sarcina inculpatului, care au făcut obiectul acordului, sau dacă apreciază că soluția cu privire la care s-a ajuns la un acord între procuror și inculpat este nelegală sau nejustificat de blândă în raport cu gravitatea infracțiunii sau pericolozitatea infractorului”.

19. Astfel, prin ordonanța de urgență mai sus menționată, prevederile art. 480 din Codul de procedură penală au fost completate în sensul arătat în susținerea excepției de neconstituționalitate. Cum însă, în cauza în care aceasta a fost invocată, produc efecte dispozițiile legale criticate în forma lor anterioară completării operate prin dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 18/2016, Curtea reține ca obiect al acestei excepții de neconstituționalitate prevederile capitolului I din titlul IV al părții speciale a Codului de procedură penală, cu privire la acordul de recunoaștere a vinovăției, în ansamblul său, și, în mod special, dispozițiile art. 480 și art. 485 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, în forma avută în vedere la data de 12 noiembrie 2015, data pronunțării încheierii de sesizare a Curții Constituționale.

20. Se susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi și art. 124 alin. (2) cu privire la înfăptuirea justiției.

21. Examinând excepția de neconstituționalitate, referitor la criticile de neconstituționalitate formulate cu privire la capitolul I — *Acordul de recunoaștere a vinovăției* din titlul IV — *Proceduri speciale* al părții speciale a Codului de procedură penală, Curtea constată că aspectele invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate, respectiv cele potrivit cărora la încheierea acordului de recunoaștere a vinovăției procurorii iau în considerare, în mod special, resursele materiale de care dispun inculpații, în vederea determinării capacității acestora de plată a amenzilor penale, nu constituie veritabile argumente de

neconstituționalitate, ci vizează modalitatea de aplicare a dispozițiilor legale criticate de către organele judiciare.

22. Cu privire la critica de neconstituționalitate ce are ca obiect dispozițiile art. 480 din Codul de procedură penală, Curtea constată că, prin Decizia nr. 53 din 16 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 12 mai 2016, prin care a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 478 alin. (4) din Codul de procedură penală, coroborate cu cele ale art. 102 pct. 288 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală a reținut, în esență, că acordul de recunoaștere a vinovăției reprezintă o procedură specială ce are ca obiect, conform art. 479 din Codul de procedură penală, recunoașterea comiterii faptei și acceptarea încadrării juridice pentru care a fost pusă în mișcare acțiunea penală și privește felul și cuantumul pedepsei, precum și forma de executare a acesteia. Potrivit art. 478 din Codul de procedură penală, în cursul urmăririi penale, după punerea în mișcare a acțiunii penale, inculpatul și procurorul pot încheia un acord, ca urmare a recunoașterii vinovăției de către inculpat. Acordul de recunoaștere a vinovăției poate fi inițiat atât de către procuror, cât și de către inculpat. Limitele încheierii lui sunt stabilite prin avizul prealabil și scris al procurorului ierarhic superior, iar efectele sunt supuse aceluiași aviz.

23. Spre deosebire de acordul de recunoaștere a vinovăției, recunoașterea învinuirii are loc în faza judecătii în primă instanță. Aceasta constituie o procedură simplificată de judecare și soluționare a cauzei, în cadrul căreia inculpatul recunoaște situația de fapt reținută în sarcina sa prin rechizitoriu și solicită să fie judecat pe baza probelor administrate în faza urmăririi penale și a înscrisurilor noi prezentate de părți și de persoana vătămată. Conform art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală, în cazurile în care acțiunea penală nu vizează o infracțiune care se pedepsește cu detențiune pe viață, președintele completului pune în vedere inculpatului că poate solicita ca judecata să aibă loc numai pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale și a înscrisurilor prezentate de părți, dacă recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa, aducându-i, totodată, la cunoștință dispozițiile art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală. Potrivit acestora din urmă, recunoașterea de către inculpat a învinuirii are ca efect reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei închisorii și reducerea cu o pătrime a acestor limite în cazul pedepsei amenzii.

24. Curtea a reținut, de asemenea, că regimul sancționator prevăzut la art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală în cazul recunoașterii învinuirii a fost reglementat prin art. 480 alin. (3) din Codul de procedură penală și pentru cazul încheierii unui acord de recunoaștere a vinovăției. Art. 480 alin. (3) din Codul de procedură penală a fost însă abrogat prin dispozițiile art. 102 pct. 288 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, nefiind astfel niciodată în vigoare.

25. Distinct de cele reținute prin Decizia nr. 53 din 16 februarie 2016, Curtea constată că, prin art. II pct. 121 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016, dispozițiile art. 480 din Codul de procedură penală au fost completate cu un nou alineat, respectiv alin. (4), conform căruia, în cazul încheierii unui acord de recunoaștere a vinovăției, inculpatul beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei închisorii și de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei

amenzii, aspect ce acoperă pretinsul viciu de neconstituționalitate invocat de autorul excepției.

26. De asemenea, Curtea constată că, potrivit art. 480 din Codul de procedură penală, acordul de recunoaștere a vinovăției, la data pronunțării Deciziei nr. 53 din 16 februarie 2016, putea fi încheiat numai cu privire la infracțiunile pentru care legea prevedea pedeapsa amenzii sau a închisorii de cel mult 7 ani, atunci când, din probele administrate, rezultau suficiente date cu privire la existența faptei pentru care s-a pus în mișcare acțiunea penală și cu privire la vinovăția inculpatului. Prin art. II pct. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016, limita specială maximă a pedepsei pentru care poate fi încheiat acordul de recunoaștere a vinovăției a fost extinsă de la 7 ani la 15 ani.

27. Curtea reține că acest din urmă aspect, precum și reglementarea acordului de recunoaștere a vinovăției, în ansamblul său, chiar și prin raportare la modalitățile în care acesta este prevăzut în legislațiile procesual penale ale altor state, reprezintă opțiunea legiuitorului, în acord cu politica sa penală, și a fost exprimată conform atribuției sale constituționale, stabilite la art. 61 alin. (1) din Constituție, și în marja de apreciere prevăzută de acesta.

28. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 485 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, Curtea reține că reglementarea intervenției instanței, prin respingerea acordului de recunoaștere a vinovăției, în situația în care aceasta constată că, prin acordul încheiat între procuror și inculpat, s-a ajuns la o soluție nejustificat de blândă, este expresia încercării legiuitorului de a realiza un just echilibru între aplicarea principiului legalității și cea a principiului oportunității. Astfel, textul criticat are ca scop atenuarea caracterului convențional al acordului de recunoaștere a vinovăției, prin sporirea rolului judecătorului în procesul de individualizare a pedepsei, acesta având dreptul de a interveni

atunci când pedeapsa stabilită de părțile acordului este disproporționat de ușoară, prin raportare la gravitatea infracțiunii și la pericolozitatea infractorului.

29. Însă, susținerea de către autorul excepției de neconstituționalitate a necesității reglementării, în mod corespunzător, a ipotezei stabilirii, prin acordul de recunoaștere a vinovăției, a unei pedepse nejustificat de mari în raport cu aceiași doi factori, prevăzuți la art. 485 alin. (1) lit. b) teza finală din Codul de procedură penală, apare ca fiind nejustificată, având în vedere scopul încheierii acordului de recunoaștere a vinovăției, acela al soluționării cauzelor penale într-un mod reciproc avantajos atât pentru inculpat, cât și pentru stat, scop ce reiese din interpretarea sistematică a normelor procesual penale ce reglementează această instituție.

30. Mai mult, prin aplicarea aceleiași metode de interpretare, Curtea constată că, în condițiile încheierii acordului, inculpatul nu poate fi obligat de către procuror să accepte o soluție pe care o consideră dezavantajoasă, prin impunerea unei pedepse disproporționat de mari în raport cu gravitatea infracțiunii și cu pericolozitatea infractorului. De altfel, în situația în care inculpatul sau procurorul inițiază acordul de recunoaștere a vinovăției, dar negocierile dintre ei eșuează, neajungându-se la o soluție reciproc avantajoasă, procesul penal continuă conform regulilor prevăzute în Codul de procedură penală referitoare la urmărirea penală și la judecată.

31. Având în vedere aceste considerente, Curtea constată că nu poate fi reținută încălcarea, prin dispozițiile art. 485 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, a principiului constituțional al egalității în drepturi și nici a dispozițiilor constituționale și convenționale referitoare la dreptul la un proces echitabil, normele procesual penale în vigoare oferind inculpatului garanțiile necesare evitării situației stabilirii, prin acordul încheiat, a unei pedepse nejustificat de mari.

32. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ministerul Public în Dosarul nr. 2.062/284/2015 al Judecătoriei Răcari și constată că dispozițiile capitolului I — *Acordul de recunoaștere a vinovăției* din titlul IV — *Proceduri speciale* al părții speciale a Codului de procedură penală și, în mod special, dispozițiile art. 480 și art. 485 alin. (1) lit. b) din același cod sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Răcari și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 noiembrie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MEDIULUI, APELOR ȘI PĂDURILOR

ORDIN

privind aprobarea Planului de management și a Regulamentului Parcului Natural Vânători Neamț și al siturilor Natura 2000 ROSCI0270 Vânători Neamț și ROSPA0107 Vânători Neamț

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 110.917 din 27 iunie 2016 al Direcției biodiversitate,

ținând cont de Decizia etapei de încadrare nr. 12/ACC din 13 ianuarie 2011, Avizul Ministerului Culturii nr. 3.903 din 27 iunie 2016, Adresa Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale nr. 91.611 din 29 iunie 2016, Adresa Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice nr. 57.689 din 21 iunie 2016, Avizul Consiliului științific nr. 13/CS din 6 decembrie 2010 și Procesul-verbal al Consiliului consultativ nr. 1.009 din 30 noiembrie 2010,

în temeiul prevederilor art. 21 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 38/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul mediului, apelor și pădurilor emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Planul de management al Parcului Natural Vânători Neamț și al siturilor Natura 2000 ROSCI0270 Vânători Neamț și ROSPA0107 Vânători Neamț, prevăzut în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă Regulamentul Parcului Natural Vânători Neamț și al siturilor Natura 2000 ROSCI0270 Vânători Neamț și ROSPA0107 Vânători Neamț, prevăzut în anexa nr. 2.

Art. 3. — Anexele nr. 1 și 2*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul mediului, apelor și pădurilor,

Viorel Traian Lascu,
secretar de stat

București, 30 iunie 2016.

Nr. 1.246.

*) Anexele nr. 1 și 2 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 135 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN

privind modificarea și completarea Metodologiei de stabilire a venitului reglementat, a venitului total și a tarifelor reglementate pentru activitatea de transport al gazelor naturale, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 32/2014

Având în vedere dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012,

în temeiul dispozițiilor art. 179 alin. (4) și (5) din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, emite următorul ordin:

Art. I. — Metodologia de stabilire a venitului reglementat, a venitului total și a tarifelor reglementate pentru activitatea de transport al gazelor naturale, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 32/2014, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 386 din 26 mai 2014, cu modificările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 32, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Începând cu 1 octombrie 2017, componenta fixă a venitului total va crește, față de nivelul actual de 60% utilizat la stabilirea tarifelor de rezervare de capacitate, cu 5% anual, până la nivelul de 85% din venitul total.”

2. Articolul 65 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 65. — (1) Venitul total, venitul reglementat și tarifele de transport se aprobă prin ordin al președintelui ANRE înainte și/sau pe parcursul perioadei de reglementare, pentru fiecare titular de licență care desfășoară activitatea de transport al gazelor naturale.

(2) Înainte de începerea perioadei/anului perioadei de reglementare, titularul de licență are obligația de publicare pe pagina sa de internet cel puțin a informațiilor prevăzute în anexa nr. 3.”

3. După anexa nr. 2 se introduce o nouă anexă, anexa nr. 3, având cuprinsul prevăzut în anexa la prezentul ordin.

Art. II. — În termen de 10 zile lucrătoare de la data publicării prezentului ordin, titularul de licență de operare a sistemului de transport are obligația de publicare pe pagina sa de internet a informațiilor prevăzute la art. I pct. 2, utilizate la determinarea venitului reglementat, a venitului total și a tarifelor reglementate aprobate pentru activitatea de transport al gazelor naturale prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 39/2016 privind aprobarea venitului reglementat, a venitului total și a tarifelor de transport pentru activitatea de transport al gazelor naturale prin Sistemul național de transport, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 617 din 11 august 2016.

Art. III. — Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei și titularii de licență de operare a sistemului de transport vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. IV. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,
Niculae Havrileț

București, 15 februarie 2017.
Nr. 10.

ANEXĂ

(Anexa nr. 3 la metodologie)

Informații publicate înainte de începerea perioadei/anului perioadei de reglementare

Titularul de licență de operare a sistemului de transport publică pe pagina sa de internet, cu cel puțin 30 de zile înainte de începerea perioadei/anului perioadei de reglementare, următoarele informații utilizate la determinarea venitului reglementat, a venitului total și a tarifelor reglementate aprobate de către Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei pentru activitatea de transport al gazelor naturale:

1. informații privind parametrii utilizați în cadrul metodologiei aplicate de stabilire a venitului reglementat, a venitului total și a tarifelor reglementate pentru activitatea de transport al gazelor naturale, care sunt legați de caracteristicile tehnice ale sistemului de transport, precum:

a) capacitatea tehnică în fiecare punct de intrare și de ieșire și ipotezele conexe;

b) capacitatea contractată estimată în fiecare punct de intrare și de ieșire și ipotezele conexe;

c) cantitatea și direcția fluxului de gaze pentru fiecare punct de intrare și de ieșire, și ipotezele conexe, cum ar fi scenariile de cerere și ofertă pentru fluxul de gaze în perioada de vârf;

d) reprezentarea structurală a rețelei de transport cu un nivel adecvat de detaliu;

e) informații tehnice suplimentare cu privire la rețeaua de transport, cum ar fi lungimea și diametrul conductelor și puterea stațiilor de comprimare a gazelor;

2. informații privind venitul reglementat și venitul total:

a) venitul reglementat și venitul total aprobate conform prezentei metodologii;

b) informații referitoare la modificările, de la un an la altul, ale veniturilor prevăzute la lit. a);

c) următorii parametri:

- (i) tipurile de active incluse în baza reglementată a activelor și valoarea lor agregată, pe structura anexei nr. 1;
- (ii) costurile de capital și rentabilitatea acestuia (CAPEX), inclusiv: rata reglementată a rentabilității costurilor de capital (ROR) și metodologia de calculare a acesteia, metodologiile de determinare a valorii inițiale a activelor, metodologiile de reevaluare a activelor, explicații privind evoluția valorii activelor, perioadele de amortizare și valoarea amortizării, pe structura anexei nr. 1;
- (iii) cheltuielile operaționale (OPEX);
- (iv) costurile preluate direct (CPD);
- (v) mecanismele de stimulare și obiectivele în materie de eficiență;
- (vi) indicii de inflație;

3. următorii indicatori privind venitul total prevăzut la pct. (2) lit. a):

a) raportul dintre venitul generat de tarifele de transport de rezervare de capacitate și venitul generat de tarifele de transport volumetric;

b) raportul dintre venitul generat de tarifele de transport de rezervare de capacitate în toate punctele de intrare și venitul generat de tarifele de transport de rezervare de capacitate în toate punctele de ieșire;

c) raportul dintre venitul generat din utilizarea rețelei în interiorul sistemului atât în punctele de intrare, cât și în punctele de ieșire și venitul generat din utilizarea rețelei între sisteme de transport atât în punctele de intrare, cât și în punctele de ieșire;

4. următoarele informații privind tarifele de transport, însoțite de informații relevante legate de determinarea acestora:

a) tarifele de transport de rezervare de capacitate;

b) tarifele de transport volumetric;

5. un model simplificat, care să permită utilizatorilor rețelei să estimeze posibila evoluție a venitului total și a tarifelor de transport, actualizat periodic, însoțit de explicația modului de utilizare a acestuia.

ACTE ALE CASEI NAȚIONALE DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE

CASA NAȚIONALĂ DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE

ORDIN

pentru modificarea anexei nr. 1 la Ordinul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 71/2016 privind aprobarea coordonatorilor naționali și a atribuțiilor acestora în vederea coordonării tehnice și metodologice pentru implementarea programelor naționale de sănătate curative

Având în vedere prevederile:

— art. 56 și art. 278 alin. (1) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 5 alin. (1) pct. 25 și 26, art. 8, art. 18 pct. 17 și art. 37 din Statutul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 972/2006, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 3 alin. (4) din Normele tehnice de realizare a programelor naționale de sănătate curative pentru anii 2015 și 2016, aprobate prin Ordinul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 185/2015, cu modificările și completările ulterioare;

— Referatul de aprobare al Direcției programe curative din cadrul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. PC 71 din 18 ianuarie 2017,

în temeiul dispozițiilor:

— art. 291 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 17 alin. (5) din Statutul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 972/2006, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa nr. 1 la Ordinul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 71/2016 privind aprobarea coordonatorilor naționali și a atribuțiilor acestora în vederea coordonării tehnice și metodologice pentru implementarea programelor naționale de sănătate curative, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 124 din 17 februarie 2016, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— **Punctul 7 va avea următorul cuprins:**

„7. **Programul național de tratament al surdității prin proteze auditive implantabile (implant cohlear și proteze auditive)**

— Asist. univ. dr. Ștefănescu Horațiu Eugen — Spitalul Clinic Municipal de Urgență Timișoara”.

Art. II. — Direcțiile de specialitate din cadrul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, precum și persoana nominalizată la art. I vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate,
Gheorghe-Radu Țibichi

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 2**din 25 ianuarie 2017**

Dosar nr. 3.838/1/2016

Mirela Sorina Popescu — președintele Secției penale a
Înaltei Curți de Casație și Justiție —
președintele completului

Rodica Cosma — judecător la Secția penală

Maricela Cobzariu — judecător la Secția penală

Daniel Gradinaru — judecător la Secția penală

Simona Cristina Neniță — judecător la Secția penală

Luciana Mera — judecător la Secția penală

Marius Dan Foițoș — judecător la Secția penală

Lucia Tatiana Rog — judecător la Secția penală

Ana Maria Dascălu — judecător la Secția penală

Pe rol se află soluționarea sesizării formulate de Curtea de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie în Dosarul nr. 196/36/2015, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept: „dacă în interpretarea și aplicarea formei agravate prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014) este suficient ca făptuitorul să aibă ca atribuții de serviciu constatarea ori sancționarea contravențiilor indiferent dacă infracțiunea de luare de mită nu are legătură cu atribuțiile de serviciu privind constatarea sau sancționarea contravențiilor sau reținerea formei agravate este condiționată de săvârșirea infracțiunii de luare de mită în legătură cu atribuțiile de serviciu privind constatarea sau sancționarea contravențiilor”.

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală raportat la art. 473 alin. (8) din Codul de procedură penală și art. 274 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința a fost prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Mirela Sorina Popescu.

Conform art. 276 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, la ședința de judecată a participat doamna Aurelia Hirt, magistrat-asistent în cadrul Secției penale.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna procuror Marinela Mincă, procuror în cadrul Secției judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, învederând obiectul Dosarului nr. 3.838/1/2016 aflat pe rolul Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, precum și faptul că, la data de 6 ianuarie 2017, a fost depus la dosar raportul întocmit de judecătorul-raportor, doamna judecător Rodica Cosma, care a fost comunicat părților din proces, potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală, la dosar nefiind depuse puncte de vedere din partea acestora privind chestiunea de drept supusă judecătii.

În continuare, magistratul-asistent a arătat că la dosar au transmis puncte de vedere Curtea de Apel Bacău, Curtea de Apel București, Curtea de Apel Brașov, Curtea de Apel Cluj, Curtea de Apel Alba Iulia, Curtea de Apel Constanța, Curtea de

Apel Galați, Curtea de Apel Craiova, Curtea de Apel Oradea, Curtea de Apel Timișoara și Curtea de Apel Pitești, care, după caz, au făcut referire și la punctele de vedere ale unora dintre instanțele arondate, fiind conturate două opinii, astfel cum sunt menționate în raportul depus la dosar.

A mai arătat că, în conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (1) din Codul de procedură penală raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, a fost solicitată opinia scrisă a specialiștilor din domeniul juridic cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării, la dosar fiind comunicate puncte de vedere formulate de către Facultatea de Drept din cadrul Universității București și Facultatea de Drept din cadrul Universității Craiova.

La data de 12 ianuarie 2017, Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a depus la dosar Adresa nr. 2.328/C/2.774/III-5/2016, prin care s-a adus la cunoștință faptul că în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nu există în lucru nicio sesizare având ca obiect promovarea unui recurs în interesul legii cu privire la problema de drept cu care a fost sesizată instanța, fiind comunicate, totodată, și concluzii scrise.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, doamna judecător Mirela Sorina Popescu, constatând că nu sunt cereri sau excepții de formulat, a solicitat reprezentantului Ministerului Public să susțină punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la chestiunea de drept supusă dezbaterii.

Reprezentantul Ministerului Public a solicitat respingerea, ca inadmisibilă, a sesizării formulate de Curtea de Apel Constanța în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

A învederat că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, însă sesizarea nu este admisibilă, întrucât nu îndeplinește condiția de nouitate. Dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală nu prevăd condiția noutății, așa cum prevăd dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, în procedura similară în materie civilă, însă această condiție a fost consacrată și în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

A mai arătat că aplicarea corectă a dreptului, în chestiunea ce face obiectul sesizării, se impune în mod evident și nu lasă loc niciunei ambiguități cu privire la modul de soluționare a acesteia.

Astfel, inexistența niciunui dubiu asupra interpretării textelor legale în identificarea tipicității obiective a infracțiunii prevăzute de dispozițiile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, în forma anterioară modificării aduse prin Legea nr. 187 din 24 octombrie 2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, este pusă în evidență de simpla interpretare gramaticală a dispoziției menționate, care este una de trimitere și din care rezultă că elementul material al acestei infracțiuni de corupție are ca cerință esențială realizarea acțiunii/inacțiunii interzise în legătură cu îndatoririle de serviciu ale funcționarului public, respectiv în raport cu atribuțiile de constatare sau de sancționare a contravențiilor.

Această concluzie rezultă și din interpretarea scopului normei, întrucât prin incriminarea variantei agravate legiuitorul a

intenționat să sancționeze mai sever persoanele care, având îndatoriri de serviciu care presupun un nivel ridicat de încredere din partea destinatarilor acestora, deturneză atribuțiile ce le sunt conferite într-un sens contrar, acela de a obține foloase necuvenite.

Eventuala ipoteză în care persoana cu atribuții de constatare/sancționare a contravențiilor săvârșește fapta de luare de mită în legătură cu alte atribuții decât cele anterior menționate nu atrage incidența dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 în forma anterioară modificării aduse prin Legea nr. 187 din 24 octombrie 2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal. Astfel, nu este suficient ca subiectul activ să aibă atribuțiile menționate, ci este necesar ca fapta să fie săvârșită în legătură cu atribuțiile privind constatarea sau sancționarea contravențiilor.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a declarat dezbaterile închise, iar dosarul a fost reținut în pronunțare asupra problemei de drept supuse dezlegării.

ÎN ALTA CURTE,

Asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin Încheierea de ședință din 18 noiembrie 2016, pronunțată de Curtea de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie în Dosarul nr. 196/36/2015, în baza art. 475 alin. (1) din Codul de procedură penală, a fost sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept: „dacă în interpretarea și aplicarea formei agravate prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014) este suficient ca făptuitorul să aibă ca atribuții de serviciu constatarea ori sancționarea contravențiilor indiferent dacă infracțiunea de luare de mită nu are legătură cu atribuțiile de serviciu privind constatarea sau sancționarea contravențiilor sau reținerea formei agravate este condiționată de săvârșirea infracțiunii de luare de mită în legătură cu atribuțiile de serviciu privind constatarea sau sancționarea contravențiilor.”

II. Dispozițiile legale incidente

— art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014):

„Fapta de luare de mită, prevăzută de art. 254 din Codul penal, dacă a fost săvârșită de o persoană care, potrivit legii, are atribuții de constatare sau de sancționare a contravențiilor ori de constatare, urmărire sau judecare a infracțiunilor, se sancționează cu pedeapsa prevăzută la art. 254 alin. (2) din Codul penal, privind săvârșirea infracțiunii de către un funcționar cu atribuții de control.”

Textul a fost modificat prin art. 79 din Legea nr. 187 din 24 octombrie 2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, iar în prezent are următorul conținut:

„Faptele de luare de mită sau trafic de influență săvârșite de o persoană care:

- a) exercită o funcție de demnitate publică;
- b) este judecător sau procuror;
- c) este organ de cercetare penală sau are atribuții de constatare ori de sancționare a contravențiilor;
- d) este una dintre persoanele prevăzute de art. 293 din Codul penal se sancționează cu pedeapsa prevăzută de art. 289 sau art. 291 din Codul penal ale cărei limite se majorează cu o treime.”

— art. 254 din Codul penal anterior: „Fapta funcționarului care, direct sau indirect, pretinde ori primește bani sau alte foloase care nu i se cuvin ori acceptă promisiunea unor astfel de foloase sau nu o respinge, în scopul de a îndeplini, a nu îndeplini ori a întârzia îndeplinirea unui act privitor la îndatoririle de serviciu sau în scopul de a face un act contrar acestor îndatoriri, se pedepsește cu închisoarea de la 3 la 12 ani și interzicerea unor drepturi.”

III. Expunerea succintă a cauzei

Prin Rechizitoriul nr. 200/P/2013 din 19 februarie 2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație — Direcția Națională Anticorupție — Serviciul Teritorial Constanța, au fost trimiși în judecată:

— inculpatul P.M., pentru săvârșirea infracțiunilor de: luare de mită în formă continuată, prevăzută de art. 6 și art. 7 lit. c) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu referire la art. 289 alin. (1) din Codul penal, cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal și art. 5 alin. (1) din Codul penal (11 acte materiale); fals în înscrisuri sub semnătură privată în formă continuată, prevăzută de art. 322 alin. (1) din Codul penal, cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal și art. 5 alin. (1) din Codul penal (11 acte materiale) și spălare de bani, prevăzută de art. 29 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism, modificată, cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal și art. 5 alin. (1) din Codul penal;

— inculpata persoană juridică S.C. K. — S.R.L. Constanța, pentru săvârșirea infracțiunilor de: complicitate la luare de mită în formă continuată, prevăzută de art. 6 și art. 7 lit. c) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, modificată, cu referire la art. 289 alin. (1) din Codul penal, cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal și art. 5 alin. (1) din Codul penal (11 acte materiale) și spălare de bani, prevăzută de art. 29 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism, modificată, cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal și art. 5 alin. (1) din Codul penal.

Sub aspectul situației de fapt, s-a reținut faptul că inculpatul P.M., în intervalul 1 noiembrie 2013—8 ianuarie 2014, aflându-se în îndeplinirea atribuțiilor de serviciu ce-i reveneau în calitate de consilier superior în cadrul Direcției Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor C. și medic veterinar în cadrul Circumscripției Sanitare Veterinare Zonale C., în baza unei unice rezoluții infracționale, în mod repetat, respectiv în 11 rânduri, a pretins, prin intermediul martorilor F.I., B.A., G.C.I. și B.L.G., și a primit, prin intermediul coinculpatei S.C. K. — S.R.L. Constanța, suma totală de 193.477 lei (echivalentul a circa 43.000 euro), cu titlu de mită, de la persoanele juridice S.C. P.S.A.T. Ltd. Co. — S.R.L. Constanța, S.C. A.C.T.I. (România) — S.R.L. București, S.C. B.R. — S.R.L. Buzău și S.C. T. — S.R.L. Constanța, în schimbul eliberării de certificate veterinare necesare efectuării de către respectivele firme a unor operațiuni de export sau tranzit de cereale și furaje în state terțe Uniunii Europene.

S-a mai reținut în sarcina inculpatului P. M. faptul că, în intervalul 1 noiembrie 2013—8 ianuarie 2014, aflându-se în îndeplinirea atribuțiilor de serviciu ce-i reveneau în calitate de consilier superior în cadrul Direcției Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor C. și medic veterinar în cadrul Circumscripției Sanitare Veterinare Zonale C., în baza unei unice rezoluții infracționale, în mod repetat, respectiv în 11 rânduri, a pretins prin intermediul martorilor F.I., B.A., G.C.I. și B.L.G. și a primit, prin intermediul coinculpatei S.C. K. — S.R.L. Constanța, suma totală de 193.477 lei (echivalentul a circa 43.000 euro), cu titlu de mită, de la persoanele juridice S.C.

P.S.A.T. Ltd. Co. — S.R.L. Constanța, S.C. A.C.T.I. (România) — S.R.L. București, S.C. B.R. — S.R.L. Buzău și S.C. T. — S.R.L. Constanța, în schimbul eliberării de certificate veterinare necesare efectuării de către respectivele firme a unor operațiuni de export sau tranzit de cereale și furaje în state terțe Uniunii Europene.

Totodată, s-a reținut în sarcina inculpatului P. M. faptul că, în perioada noiembrie 2013—ianuarie 2014, acționând în baza unei unice rezoluții infracționale, prin utilizarea drept paravan a inculpatei S.C. K. — S.R.L. Constanța, înființată de către membrii familiei sale și având sediul social declarat la domiciliul său, a disimulat caracterul fraudulos al primirii sumei totale de 193.477 lei (echivalentul a circa 43.000 euro), încasată cu titlu de mită, prin contul bancar al persoanei juridice coinculpate, de la S.C. P.S.A.T. Ltd. Co. — S.R.L. Constanța, S.C. A.C.T.I. (România) — S.R.L. București, S.C. B.R. — S.R.L. Buzău și S.C. T. — S.R.L. Constanța, creând aparența încasării legale a banilor cu titlu de contravaloare a unor servicii de dezinfecție la bordul navelor, neprestate în realitate, suma mai sus menționată fiind utilizată, exclusiv, în interesul personal al inculpatului și al membrilor familiei sale.

De asemenea, s-a reținut în sarcina aceluiași inculpat faptul că, în perioada de referință, acționând în baza unei unice rezoluții infracționale și în calitate de administrator de fapt al coinculpatei S.C. K. — S.R.L. Constanța, a emis un număr de 11 facturi fiscale, prin care se atesta în mod fictiv prestarea de către emitent a unor lucrări de dezinfecție la bordul unor nave maritime.

Cu privire la inculpata S.C. K. — S.R.L. Constanța, s-a reținut faptul că, în perioada noiembrie 2013—ianuarie 2014, în calitate de persoană juridică administrată în fapt de către inculpatul P.M., l-a sprijinit pe acesta la săvârșirea infracțiunii de luare de mită descrise anterior, atât prin furnizarea formularelor de facturi fiscale emise în mod fictiv în numele său, cât și prin asigurarea posibilității încasării în mod repetat, în contul său bancar deschis la Raiffeisen Bank, Agenția Mercur Constanța, a sumei totale de 193.477 lei, primite de către coinculpat cu titlu de mită.

S-a mai reținut în sarcina inculpatei S.C. K. — S.R.L. Constanța faptul că, în perioada de referință, a servit drept paravan coinculpatului P. M. în scopul disimulării caracterului fraudulos al primirii de către acesta a sumei totale de 193.477 lei (echivalentul a circa 43.000 euro), încasată cu titlu de mită de la S.C. P.S.A.T. Ltd. Co. — S.R.L. Constanța, S.C. A. C.T.I. (România) — S.R.L. București, S.C. B.R. — S.R.L. Buzău și S.C. T. — S.R.L. Constanța, inculpata contribuind, astfel, în mod nemijlocit, la crearea aparenței încasării legale a banilor cu titlu de contravaloare a unor servicii de dezinfecție la bordul navelor, neprestate în realitate, suma mai sus menționată fiind utilizată exclusiv în interesul personal al coinculpatului și al membrilor familiei sale.

Constatănd întemeiată acuzația penală, Tribunalul Constanța, prin Sentința penală nr. 63 din 29 decembrie 2014 pronunțată în Dosarul nr. 196/36/2015, a dispus condamnarea inculpatului persoană fizică la diferite pedepse cu închisoarea, în regim privativ de libertate, precum și condamnarea inculpatei persoană juridică la diferite pedepse cu amenda penală, aplicând și pedeapsa complementară a suspendării activității pe o perioadă de 6 luni, prevăzută de art. 53¹ alin. (3) lit. b) din Codul penal anterior și pedeapsa complementară a afișării sau difuzării hotărârii de condamnare, prevăzută de art. 53¹ alin. (3) lit. e) din Codul penal anterior, în extras de 3 ori în ziarul Telegraf de Constanța și de 3 ori la postul de televiziune Neptun TV, pe cheltuiala inculpatei persoană juridică.

Împotriva acestei sentințe penale au declarat apel Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție — Serviciul Teritorial Constanța și inculpații P. M. și S.C. K. — S.R.L. Constanța.

Expunerea pe scurt a chestiunii de drept

Problema de drept ridicată în cauză decurge din necesitatea de a se stabili: „Dacă în interpretarea și aplicarea formei agravate prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014) este suficient ca făptuitorul să aibă ca atribuții de serviciu constatarea ori sancționarea contravențiilor indiferent dacă infracțiunea de luare de mită nu are legătură cu atribuțiile de serviciu privind constatarea sau sancționarea contravențiilor sau reținerea formei agravante este condiționată de săvârșirea infracțiunii de luare de mită în legătură cu atribuțiile de serviciu privind constatarea sau sancționarea contravențiilor.”

IV. Punctul de vedere al instanței care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la problema de drept a cărei dezlegare se solicită

Curtea de Apel Constanța a apreciat, în opinie majoritară, că dispozițiile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014), trebuie interpretate în sensul că făptuitorul se pedepsește cu o pedeapsă sporită atunci când acesta a luat mită în legătură cu îndeplinirea atribuțiilor sale de constatare și sancționare a contravenției și nu când are în fișa postului atribuții de constatare și sancționare a contravențiilor, însă fapta de luare de mită nu a avut nicio legătură cu aceste atribuții.

În opinia minoritară, Curtea de Apel Constanța a apreciat că sunt incidente dispozițiile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014), indiferent dacă fapta de luare de mită are sau nu legătură cu atribuțiile de serviciu ale făptuitorului, pentru reținerea dispozițiilor menționate fiind suficientă întrunirea cerinței ca făptuitorul să aibă calitatea de a constata sau sancționa contravenții.

V. Punctul de vedere al procurorului și al părților cu privire la problema de drept a cărei dezlegare se solicită

Procurorul a arătat că, în opinia sa, instanța, în raport cu datele concrete ale cauzei, poate aprecia dacă se impune a fi reținută și agravanta prevăzută de art. 254 alin. (2) din Codul penal, cu referire la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014).

Apărarea a apreciat că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, însușindu-și punctul de vedere exprimat în considerentele hotărârii pronunțate de instanța de fond.

VI. Punctele de vedere exprimate de către curțile de apel și instanțele de judecată arondate

Înalta Curte de Casație și Justiție constată că, în această materie, au fost conturate două opinii, după cum urmează:

În opinie majoritară, s-a apreciat că pentru reținerea formei agravate a infracțiunii de luare de mită prevăzute de art. 254 din Codul penal anterior, cu aplicarea art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014) este necesar ca pretinderea, primirea, acceptarea sau nerespingerea unor sume de bani sau alte foloase să aibă legătură cu atribuțiile de serviciu ale subiectului activ/subiectului pasiv adiacent, privind constatarea sau sancționarea contravențiilor, ori constatarea, urmărirea sau judecarea infracțiunilor.

În esență, s-a apreciat că dispozițiile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014), reprezintă o normă de trimitere care se completează, sub aspectul elementelor constitutive, cu prevederile art. 254 alin. (1) din Codul penal anterior. Reținerea formei agravate este

condiționată de săvârșirea infracțiunii de luare de mită în legătură cu atribuțiile de serviciu privind constatarea și sancționarea contravențiilor.

Dispozițiile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014) nu derogă, sub aspectul condițiilor de săvârșire a faptei de luare de mită, de la prevederile art. 254 alin. (1) din Codul penal anterior, ci se completează cu acestea.

În acest sens, s-au pronunțat următoarele instanțe: Curtea de Apel Cluj; Curtea de Apel Bacău (Sentința penală nr. 22/P din 10 martie 2015 pronunțată de Tribunalul Neamț în Dosarul nr. 4.681/103/2013); Curtea de Apel Timișoara; Curtea de Apel Brașov; Curtea de Apel București; Curtea de Apel Craiova; Tribunalul Ialomița; Tribunalul Ilfov; Judecătoria Alexandria; Judecătoria Roșiori de Vede; Judecătoria Turnu Măgurele, (Decizia penală nr. 240/A din 19 septembrie 2013 pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a II-a penală în Dosarul nr. 28/122/2011; Sentința penală nr. 287 din 8 octombrie 2010 pronunțată de Tribunalul Ialomița în Dosarul nr. 4.724/98/2009; Sentința penală nr. 169 din 12 mai 2011 pronunțată de Tribunalul Ialomița în Dosarul nr. 5.596/98/2010; Sentința penală nr. 312/2011 pronunțată de Tribunalul Ialomița în Dosarul nr. 2.439/98/2011; Sentința penală nr. 352 din 1 noiembrie 2011 pronunțată de Tribunalul Ialomița în Dosarul nr. 1.476/98/2011; Sentința penală nr. 210 din 20 iunie 2012 pronunțată de Tribunalul Ialomița în Dosarul nr. 3.713/98/2012); Tribunalul Timiș; Curtea de Apel Alba Iulia (Sentința penală nr. 118 din 15 septembrie 2015 pronunțată de Tribunalul Hunedoara în Dosarul 5.210/197/2014; Decizia penală nr. 166 din 16 februarie 2016 pronunțată de Curtea de Apel Alba Iulia în Dosarul nr. 5.210/197/2014; Sentința penală nr. 96 din 14 iulie 2016 pronunțată de Tribunalul Hunedoara în Dosarul nr. 2.646/97/2016; Decizia penală nr. 886/A din 13 octombrie 2016 pronunțată de Curtea de Apel Alba Iulia în Dosarul nr. 2.646/97/2016); Curtea de Apel Galați; Tribunalul Constanța (Sentința penală nr. 631 din 29 decembrie 2014 pronunțată în Dosarul nr. 1.379/118/2014); Tribunalul Tulcea (Sentința penală nr. 259 din 20 decembrie 2011 pronunțată în Dosarul nr. 2.268/88/2011); Tribunalul Argeș; Tribunalul Vâlcea (Sentința penală nr. 120 din 25 septembrie 2013 pronunțată în Dosarul nr. 3.240/90/2013, Sentința penală nr. 136 din 16 octombrie 2013 pronunțată în Dosarul nr. 9.271/90/2013); Judecătoria Luduș; Judecătoria Miercurea-Ciuc.

În opinie minoritară, s-a reținut că forma agravată nu este condiționată de săvârșirea infracțiunii de luare de mită în legătură cu atribuțiile de serviciu ale subiectului activ/subiectului pasiv adiacent, fiind suficient ca făptuitorul să aibă atribuții de constatare și sancționare a contravențiilor.

În esență, s-a reținut că, dacă actul în vederea îndeplinirii căruia funcționarul a săvârșit acțiunea sau inacțiunea, care definește elementul material, nu intră în competența sa, în atribuțiile sale de serviciu, nu este realizată latura obiectivă a infracțiunii de luare de mită. Actul care excedează competenței funcționarului nu devine act de serviciu, nici în cazul în care este îndeplinit la locul de muncă și în timpul programului de lucru.

S-a apreciat că dispozițiile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014) nu se referă la efectuarea unui act în exercitarea atribuțiilor de constatare sau de sancționare a contravențiilor ori de constatare, urmărire sau judecare a infracțiunilor, ci la efectuarea unui act de către o persoană care are atribuții în acest sens.

Au adoptat această interpretare următoarele instanțe: Curtea de Apel Pitești, Curtea de Apel București — Secția a II-a penală;

Curtea de Apel Brașov, Tribunalul București — Secția I penală, Tribunalul Olt; Judecătoria Târnăveni.

Nu au fost depuse hotărâri judecătorești care să susțină această interpretare.

VII. **Jurisprudența relevantă a Curții Constituționale**

Prin Decizia nr. 673 din 12 iunie 2008 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 559 din 24 iulie 2008, a fost respinsă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, reținându-se, în esență, că aceste dispoziții se constituie într-o normă de trimitere uzitată de tehnica legislativă, nefiind încălcate dispoziții constituționale.

Art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție este un act de legiferare a răspunderii penale printr-o normă care plasează univoc, în sistemul infracțional, fapta de luare de mită săvârșită de un subiect activ circumstanțiat.

Reglementarea internă satisface și exigențele Convenției, care impune ca legea penală să nu se aplice de o manieră extensivă în dezavantajul acuzatului, în special prin analogie, situație care nu se regăsește în dispozițiile art. 7 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.

Infracțiunea este clar definită de lege, astfel încât făptuitorul poate să știe care sunt acțiunile sau omisiunile care pot angaja răspunderea sa penală.

VIII. **Jurisprudența relevantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție**

Prin Decizia penală nr. 4.976 din 24 octombrie 2007 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală în Dosarul nr. 148/119/2006, s-a reținut că expresia „atribuții de control”, al cărei conținut nu este explicat în Codul penal, trebuie înțeleasă, potrivit sensului acceptat al unor cuvinte uzuale, ca o activitate completă de verificare și analiză a unor situații sau sectoare în vederea urmăririi evoluției acestora și care se desfășoară, pentru moment ori periodic, în baza unor sarcini și atribuții concrete, menționate expres în fișa postului sau în lege.

Dispozițiile art. 254 alin. (2) din Codul penal au în vedere pe funcționarul cu atribuții de control, care, în exercitarea acestora, pretinde sau acceptă bani ori alte foloase necuvenite, tocmai pentru a nu îndeplini un act legal, legat de exercitarea atribuțiilor de control.

În același sens, prin Decizia penală nr. 24 din 11 februarie 2013 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători în Dosarul nr. 2.216/1/2012, s-a reținut că dispozițiile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție se referă la o persoană care, potrivit legii, are atribuții de constatare sau de sancționare a contravențiilor ori de constatare, urmărire sau judecare a infracțiunilor.

Pentru a fi incidente aceste reglementări, este necesar să se constate că activitatea subiectului activ al infracțiunii se circumscrie atribuțiilor enunțate anterior.

IX. **Punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție**

Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția judiciară a solicitat, în principal, respingerea sesizării ca inadmisibilă, nefiind îndeplinită condiția de noutate.

În susținerea acestui punct de vedere s-a invocat faptul că, deși art. 475 din Codul de procedură penală, nu prevede condiția noutății, aceasta a fost consacrată în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală. Astfel, condiția noutății se analizează în raport cu jurisprudența instanței supreme, cu excluderea celei configurate de hotărârile prealabile și hotărârile în recursul în interesul legii, precum și cu jurisprudența relevantă și constantă

a celorlalte instanțe. Condiția noutății este determinată atât de o reglementare nou-intrată în vigoare, cât și de o reglementare deja existentă, dar asupra căreia instanțele nu s-au pronunțat printr-o interpretare adecvată, reflectată într-o practică judiciară consacrată. Dacă există o asemenea practică, caracterul de noutate se pierde.

În jurisprudența penală s-a apreciat că lipsește caracterul de noutate al chestiunii de drept, de pildă atunci când situația a fost rezolvată în mod identic, atât în noile dispoziții procesuale penale, cât și în reglementările procesuale anterioare (Decizia nr. 3 din 10 februarie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 195 din 16 martie 2016).

În opinia Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția judiciară, aplicarea corectă a dreptului, în chestiunea ce face obiectul judecării, este evidentă și nu lasă locul niciunei ambiguități cu privire la modul de soluționare a acesteia. Inexistența niciunui dubiu asupra interpretării textelor legale în identificarea tipicității obiective a infracțiunii prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, anterior modificării prin Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, este pusă în evidență de simpla interpretare gramaticală a dispoziției menționate, care este una de trimitere.

Pe fondul sesizării s-a apreciat că subiectul activ al infracțiunii de luare de mită trebuie să aibă atribuțiile menționate în normă, fiind necesar ca fapta să fie săvârșită în legătură cu atribuțiile privind constatarea sau sancționarea contravențiilor.

X. Opinia specialiștilor consultați

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală a fost solicitată opinia scrisă a unor specialiști recunoscuți cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării.

Universitatea din București — Facultatea de Drept — a apreciat că problema de drept supusă analizei impune lămurirea a două aspecte: primul are în vedere legătura între calitatea subiectului activ și atribuțiile de serviciu ale acestuia, în general, în cadrul infracțiunii de luare de mită (variante-tip), iar cea de-a doua are în vedere legătura între calitatea subiectului activ și atribuțiile de serviciu ale acestuia, în particular, în cazul variantei agravate prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014).

Cu privire la primul aspect se reține, în esență, că infracțiunea de luare de mită, în varianta-tip, are și a avut în vedere un subiect activ circumstanțiat, fie în persoana funcționarului public, sub incidența actualului Cod penal, fie în persoana funcționarului, sub incidența Codului penal anterior. Această calitate reprezintă o condiție necesară cu privire la existența subiectului activ al infracțiunii. Calitatea de subiect activ se află însă într-o legătură de interdependență cu o condiție esențială pentru existența obiectivă a infracțiunii. Această condiție este ca fapta să se realizeze în legătură cu atribuțiile de serviciu concrete ale funcționarului public.

Condiția atașată laturii obiective a infracțiunii, respectiv ca fapta să se raporteze la atribuțiile de serviciu ale subiectului activ este, așadar, obligatorie. Atribuțiile de serviciu concrete ale subiectului activ reprezintă o condiție a laturii obiective a infracțiunii, în sensul că fapta trebuie să se raporteze la aceste atribuții concrete.

În ceea ce privește legătura între calitatea subiectului activ și atribuțiile de serviciu ale acestuia, în particular, în cazul variantei agravate prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014) se reține că, în

acest caz, regula descrisă la punctul anterior se aplică *mutatis mutandis* și în cazul variantei agravate, ce se referă la fapta săvârșită de o persoană care, potrivit legii, are atribuții de constatare sau de sancționare a contravențiilor. În acest caz, subiectul activ este (dublu) circumstanțiat, fiind un funcționar (conform Codului penal anterior) care, în plus, are atribuții de constatare sau de sancționare a contravențiilor. Aceasta este condiția necesară cu privire la existența subiectului activ, în această variantă agravată. În același timp, pentru existența infracțiunii, în varianta agravată, este necesar ca fapta să se raporteze, exclusiv, atribuțiilor de constatare sau de sancționare a contravențiilor.

Universitatea din Craiova — Facultatea de Drept — a apreciat că reținerea formei agravate prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014) este condiționată de săvârșirea infracțiunii de luare de mită în legătură cu atribuțiile de serviciu ale subiectului activ/subiectului pasiv adiacent, respectiv acelea privind constatarea sau sancționarea contravențiilor ori de constatare, urmărire sau judecare a infracțiunilor.

Rațiunea incriminării formei agravate pornește de la ideea că, în cazul funcționarului public cu atribuții de constatare sau de sancționare a contravențiilor ori de constatare, urmărire sau judecare a infracțiunilor, atingerea adusă bunei desfășurări a activității de serviciu și prestigiului unității în care își desfășoară activitatea funcționarul — ce reprezintă valoarea socială ocrotită de lege — este mult mai gravă de vreme ce un funcționar, cu astfel de atribuții, nesocotește regulile unui comportament corect care îi sunt impuse de funcția deținută.

În cazul în care persoana cu atribuții de constatare sau sancționare a contravențiilor pretinde ori primește bani care nu i se cuvin, dar în legătură cu exercitarea altor atribuții, care nu au legătură cu atribuțiile de constatare/sancționare a contravențiilor, în sarcina subiectului activ se va reține forma simplă a infracțiunii de luare de mită prevăzută de art. 254 alin. (1) din Codul penal.

XI. Raportul judecătorului asupra chestiunii de drept supuse dezlegării

Examinând sesizarea formulată în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, se rețin următoarele:

A. Cu privire la condițiile de admisibilitate a sesizării

Potrivit dispozițiilor art. 475 din Codul de procedură penală, dacă, în cursul judecării, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei, în ultimă instanță, constatând că există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea o rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

Din examinarea normei de procedură rezultă că, în prealabil, în cadrul analizării admisibilității sesizării, se impune verificarea a patru condiții, și anume:

- 1) să existe o cauză în curs de judecată;
- 2) cauza să se afle pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului;
- 3) chestiunea de drept invocată să fie indispensabilă soluționării pe fond a cauzei respective;
- 4) asupra chestiunii de drept Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și aceasta să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Din această perspectivă, se constată ca fiind îndeplinite cumulativ cele patru condiții impuse de dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală.

În mod special, cu privire la cea de-a treia condiție, se impune a se reține că de interpretarea dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014) depinde soluționarea pe fond a cauzei, prin reținerea săvârșirii infracțiunii de luare de mită de un subiect activ circumstanțiat.

B. Cu privire la chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită

Problema de drept ce face obiectul prezentei analize constă în aceea dacă: reținerea formei agravate prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014) este condiționată de săvârșirea infracțiunii de luare de mită în legătură cu atribuțiile de serviciu privind constatarea sau sancționarea contravențiilor ori de constatare, urmărire sau judecare a infracțiunilor sau este suficient ca făptuitorul să aibă ca atribuții de serviciu constatarea sau sancționarea contravențiilor ori de constatare, urmărire sau judecare a infracțiunilor, chiar dacă infracțiunea de luare de mită nu are legătură cu aceste atribuții.

Art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014) prevedea că „fapta de luare de mită, prevăzută de art. 254 din Codul penal, dacă a fost săvârșită de o persoană care, potrivit legii, are atribuții de constatare sau de sancționare a contravențiilor ori de constatare, urmărire sau judecare a infracțiunilor, se sancționează cu pedeapsa prevăzută la art. 254 alin. (2) din Codul penal, privind săvârșirea infracțiunii de către un funcționar cu atribuții de control”.

Potrivit art. 254 alin. (1) din Codul penal anterior (forma în vigoare anterior anului 2014), „fapta funcționarului care, direct sau indirect, pretinde ori primește bani sau alte foloase care nu i se cuvin ori acceptă promisiunea unor astfel de foloase sau nu o respinge, în scopul de a îndeplini, a nu îndeplini ori a întârzia îndeplinirea unui act privitor la îndatoririle sale de serviciu sau în scopul de a face un act contrar acestor îndatoriri, se pedepsește cu închisoarea de la 3 la 12 ani și interzicerea unor drepturi”.

Din analiza dispozițiilor legale enunțate anterior se observă că legiuitorul, pe lângă modalitatea-tip a infracțiunii de luare de mită, a reglementat și o modalitate agravată, prevăzută în alin. (2), modificat și completat cu dispozițiile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014), determinată de calitatea specială impusă subiectului activ nemijlocit (autorului), aceea de funcționar cu atribuții și competențe speciale.

Potrivit acestei reglementări, infracțiunea de luare de mită este calificată, atrăgând un regim sancționator mai sever, atunci când fapta a fost săvârșită de o persoană care, potrivit legii, are atribuții de constatare sau de sancționare a contravențiilor ori de constatare, urmărire sau judecare a infracțiunilor.

Prin urmare, ceea ce agravează infracțiunea de luare de mită este calitatea specială a subiectului activ nemijlocit, determinată prin atribuțiile acestuia de constatare sau sancționare a contravențiilor ori de constatare, urmărire sau judecare a infracțiunilor.

Dar reținerea formei agravate presupune, în mod obligatoriu, îndeplinirea condițiilor de incriminare ale variantei-tip a infracțiunii de luare de mită, fiind extinsă doar sfera subiectului activ.

Din această perspectivă și în forma agravată, fapta de luare de mită este săvârșită în scopul de a îndeplini, a nu îndeplini ori a întârzia îndeplinirea unui act privitor la îndatoririle de serviciu

sau cu scopul de a face un act contrar acestor îndatoriri, dar nu a oricăror îndatoriri, ci doar a aceluia care se circumscriu competențelor subiectului activ, respectiv funcționarului cu atribuții de constatare sau sancționare a contravențiilor ori de constatare, urmărire sau judecare a infracțiunilor.

În ceea ce privește actul pentru a căruia îndeplinire, neîndeplinire, întârziere, se pretinde, se primește, se acceptă sau nu se resping bani sau alte foloase necuvenite — ca și condiție esențială pentru existența infracțiunii — trebuie să facă parte din sfera atribuțiilor de serviciu ale funcționarului, adică să fie un act privitor la îndatoririle de serviciu ale acestuia sau un act contrar acestor îndatoriri.

În înțelesul art. 254 din Codul penal anterior, prin *act* se înțelege orice activitate care trebuie efectuată de funcționar în conformitate cu îndatoririle, atribuțiile, competențele de serviciu ale acestuia. Este un act privitor la îndatoririle de serviciu ale funcționarului, cel care se înscrie în limitele competenței sale, cel care cade în sarcina acestuia în conformitate cu normele care reglementează serviciul respectiv ori este inerent naturii lui.

Sintetizând, prin „act privitor la îndatoririle de serviciu” se înțelege actul care are legătură cu atribuțiile de serviciu ale subiectului activ al infracțiunii de luare de mită.

Reținem, în raport cu obiectul sesizării, elementele de particularitate prevăzute de dispozițiile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014), care consacră o calificare specială a subiectului activ al infracțiunilor prevăzute de art. 254, 256 și 257 din Codul penal anterior.

Astfel, fapta de luare de mită prevăzută de art. 254 din Codul penal anterior, dacă a fost săvârșită de o persoană care, potrivit legii, are atribuții de constatare sau sancționare a contravențiilor ori de constatare, urmărire sau judecare a infracțiunilor, se sancționează cu pedeapsa prevăzută la art. 254 alin. (2) din Codul penal anterior, privind săvârșirea infracțiunii de către un funcționar cu atribuții de control.

În alineatul 2 al aceluiași articol se stipulează că fapta de dare de mită săvârșită față de una dintre persoanele care, potrivit legii, are atribuții de constatare sau de sancționare a contravențiilor ori de constatare, urmărire sau judecare a infracțiunilor sau față de un funcționar cu atribuții de control se sancționează cu pedeapsa prevăzută la art. 255 din Codul penal anterior, al cărui maxim se majorează cu 2 ani.

În ambele ipoteze, ne aflăm în prezența unor variante speciale ale infracțiunilor din Codul penal, elementul de particularitate fiind calificarea subiectului activ, respectiv a subiectului pasiv adiacent, în funcție de atribuțiile de constatare sau de sancționare a contravențiilor ori de atribuțiile de constatare, urmărire sau judecare a infracțiunilor.

Conform art. 15 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, persoana care are, potrivit legii, atribuții de constatare sau de sancționare a contravențiilor este acea persoană anume prevăzută în actul normativ care stabilește și sancționează contravenția.

Pot fi agenți constatatori: primarii, ofițerii și subofițerii din cadrul Ministerului de Interne, special abilitați, persoanele împuternicite în acest scop de miniștri și de alți conducători ai autorităților administrației publice centrale, de prefecti, președinți ai consiliilor județene, primari, de primarul general al municipiului București, precum și de alte persoane prevăzute în legi speciale.

De asemenea, ofițerii și subofițerii din cadrul Ministerului de Interne constată contravenții privind: apărarea ordinii publice; circulația pe drumurile publice; regulile generale de comerț; vânzarea, circulația și transportul produselor alimentare și nealimentare, țigărilor și băuturilor alcoolice; alte domenii de activitate stabilite prin lege sau prin hotărâre a Guvernului.

De asemenea, persoanele care au atribuții de constatare, urmărire sau judecare a infracțiunilor sunt acele persoane stabilite de Codul de procedură penală sau de o lege specială.

Analizând dispozițiile legale enunțate anterior, se constată că varianta agravată a infracțiunii de luare de mită este incidentă doar în ipoteza în care pretinderea, primirea, acceptarea ori nerespingerea promisiunii, respectiv darea de mită, se realizează în legătură directă cu atribuțiile persoanei care, potrivit legii, are atribuții de constatare sau de sancționare a contravențiilor ori de constatare, urmărire sau de judecare a infracțiunilor.

Aceste atribuții trebuie să derive din lege, fiind nesocotite de subiectul activ al infracțiunii, care a pretins, a primit ori a acceptat promisiunea de bani sau alte foloase, sau de subiectul pasiv adiacent.

Prin urmare, dispozițiile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014) au în vedere, exclusiv, persoana care comite fapta în exercitarea atribuțiilor sale, de constatare sau de sancționare a contravențiilor, ori de constatare, urmărire sau judecare a infracțiunilor.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 475 și art. 477 din Codul de procedură penală,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de către Curtea de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie în Dosarul nr. 196/36/2015, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept: „dacă în interpretarea și aplicarea formei agravate prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014) este suficient ca făptuitorul să aibă ca atribuții de serviciu constatarea ori sancționarea contravențiilor indiferent dacă infracțiunea de luare de mită nu are legătură cu atribuțiile de serviciu privind constatarea sau sancționarea contravențiilor sau reținerea formei agravate este condiționată de săvârșirea infracțiunii de luare de mită în legătură cu atribuțiile de serviciu privind constatarea sau sancționarea contravențiilor” și, în consecință, stabilește că:

Dispozițiile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014) se aplică doar în ipoteza în care infracțiunea de luare de mită a fost săvârșită de făptuitor în legătură cu atribuțiile de serviciu ale acestuia privind constatarea sau sancționarea contravențiilor.

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 25 ianuarie 2017.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE A ÎNALTEI CURȚI
DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
judecător **MIRELA SORINA POPESCU**

Magistrat-asistent,
Aurelia Hirt

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ70050699XX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

